

тояние; защото разбира се нощта не бѣше така лесно да се измине безъ тѣхъ,, като бѣхме завзели мѣста по 2—3 на кръстець и да ся неразговаряме бѣше невъзможно; та при всичко това общата надѣжда ни крѣпеше, че Русситѣ като сж дошли въ Стара-Загора, тий не ще загъснѣятъ да дойдатъ и при насъ; што то бѣхме твърдо увѣрени въ извѣстието, че това така ще да стане и еднородието ни държеше да сѣдимъ още въ селото, та да не зимаме никакви мѣрки за избѣгване. Нощта, като бѣше една отъ тихитѣ и необеспокоителни, невѣспроизведе никакво смущение отъ страна на черкезитѣ и башибозуци, дѣто слѣдъ дълго кръстосвание и ходение по високитѣ сгодни мѣста за съглѣдвание на нѣкой неприятель; нѣ не се показва никаква причина отъ тѣхна страна, та бѣхме рѣшени най-послѣ, частъ кждѣ 5—6 прѣзъ нощта да се завърнемъ на леглата си, което направихме съ насърдавање единъ другъ съ по строго и будно спане въ случай на нужда, така шото отъ прѣвъ позивъ да сме готови за животъ или смъртъ. Завърнахме се и като уморени за сънъ, та на мѣсто насъ трѣбуваше други да поставимъ, нѣ като увѣрени въ силата на провидението, прѣдадохме се на Бога и не поставихме други да пазатъ; защото остана до съмновение още три часа, и се распрѣстпахме та спяхме спокойно и пей нощъ.

На другата утрена вторникъ 12-й Юлий, като станаме, людетѣ на всичкото село се извѣстили за нашитѣ прѣдпазливни мѣрки, употребени за прѣдварително запазвание на селото, зеха и тий веке да се приготватъ, нѣ какъ? Съ уста само, а на дѣло почти нищо нѣмаше, освѣнъ нѣкой други младежи, въ които имаше още надѣжда, макаръ и бунтовний народенъ духъ да бѣше убитъ отъ строгитѣ мѣрки на турцитѣ; нѣ противъ общий страхъ рѣшиха и излезоха съ орѣжие, кое покрай високитѣ върхове на селото, което виѣтрѣ въ него, да ходятъ, отчасти прѣдпазливо, явно въ видъ на забраната му. Тукъ трѣбува да спомена, какво поставенитѣ отъ турското правителство чиновници башибозуци по кулитѣ на желѣзницата да го бранятъ, още